

Sedem vecí, ktoré by mal katolík vedieť o Antikristovi

4. augusta 2022 ✝ Cirkev

Zdroj: wikimedia commons

Pavlov „človek hriechu“ je stotožnený s Jánovým „antikristom“. Spolu s ním príde „tajomstvo neprávosti“ a vládla klamstva, ktorú Ježiš ukončí tým, že všetko zničí „dychom svojich úst“ (porov. 2Sol 2,8). Medzitým je tu niečo, čo brzdí jeho vzhľad. Ale keď to niečo alebo niekto, kto sa teraz drží späť, ustúpi, vtedy sa objaví zvodca (porov. 2Sol 2,6–8). Skôr než Boh dovolí, aby klamstvo spôsobilo, že mnohí z tých, ktorí si namýšľajú, že sú nevinní, uveria lži, stojí za to venovať trochu pozornosti obrazu Antikrista, ktorý sa vynára zo Sv. písma, cirkevnej Tradície a vízií mystikov a mysliteľov, aby sme sa dnes rozhodli, na ktorej strane budeme stáť, keď „katechón“ ustúpi.

Keď kardinál Karol Wojtyła navštívil v auguste 1976 Spojené štáty, mal povedať: *„Dnes čelíme najväčšej konfrontácii, akú kedy ľudstvo zažilo. (...) Stojíme pred konečnou konfrontáciou medzi Cirkvou a anti-Cirkvou, evanjeliom a jeho negáciou. Táto konfrontácia bola zapísaná do plánov Božej Prozreteľnosti. Je to čas skúšky, do ktorej musí vstúpiť celá Cirkev.“* Vyjadrenie cirkevného hodnostára, ktorý čoskoro na to zasadol na Petrov stolec, svedčí o tom, že si uvedomoval aktuálnu situáciu Cirkvi.

S podobnou intuíciou sa stretávame aj v postrehoch Josepha Razingera, ktoré odhalil vo svojej knihe *Budúcnosť viery. Teologické úvahy*. Neskorší pápež Benedikt XVI. vyjadril jeden zo svojich postrehov slovami: *„Zdá sa mi, že Cirkev čakajú ťažké časy. Jej skutočná kríza sa ešte len začala. Dajú sa očakávať vážne otrasy.“*

Vo svetle týchto vyjadrení hláv Svätej stolice sa pozrime na víziu mystického Kristovho tela, ktorá vyplýva z diela Tychonia, teológa z druhej polovice 4. storočia. Podľa tohto mysliteľa existujú v Cirkvi akoby dva aspekty: aspekt viny a aspekt milosti. A obidva sú zapísané v jednej štruktúre ako mesto zložené z dvoch častí. Cirkev je zároveň Cirkvou Kristovou aj Antikristovou. Tieto dve telá zostanú nerozdielne: od Kristovho umučenia až do chvíle, keď bude Cirkev oslobodená od tajomstva bezbožnosti a svet sa zjaví „muž neprávosti“.

„toho, ktorý príde pôsobením satana so všetkou mocou, znameniami a klamnými zázrakmi (...). A preto Boh na nich posielal silu bludu, aby verili lži a boli odsúdení všetci, čo neuverili pravde, ale oblúbili si nepravosť.“ (2Sol 2;9,11–12).

Spravodlivým kresťanom Božie slovo, Tradícia Cirkvi, mystici a moderní myslitelia umožňujú do istej miery demaskovať tohto bezbožníka, ktorého Ježiš Kristus nakoniec *„usmrtí dychom svojich úst“* (2Sol 2,8). Čo by teda mal každý katolík vedieť, aby sa nenechal oklamať lžou Antikrista?

1. Vynikajúci znalec Biblie

V knihe pápeža Benedikta XVI. *Ježiš Nazaretský* je v druhom pokušení Spasiteľ z vôle autora konfrontovaný s pokusom Antikrista. Svätého Otca k takémuto vykresleniu Kristovho protivníka inšpirovalo známe dielo Vladimíra Solovjova s názvom *Krátky príbeh Antikrista*. Charakteristickým znakom „syna zatratenia“ bude podľa ruského filozofa dôkladná znalosť Biblie. Tieto schopnosti však využije na to, aby Boha interpretoval ako niekoho, kto nemá skutočný vplyv na osud sveta a ľudí a aby rámec božského vplyvu zredukoval na čisto ľudskú subjektivitu. Ratzinger sa k takejto vízii prihlásil aj v jednej zo svojich publikácií o biblickej teológii, v ktorej priznal, že s pribúdajúcim vekom bol čoraz viac presvedčený, že ak sa na zemi objaví Antikrist, ukáže sa ako veľký biblista.

2. Druhý veľký evanjelizátor

V roku 2000 kardinál Ratzinger v príhovore ku katechétoom a evanjelizátorom poznamenal, že charakteristickým znakom Antikrista, teda tejto antikristovskej časti Cirkvi, je hovoriť vždy vo svojom mene, ktoré zaciťuje Ježiša. Možno predpokladať, vychádzajúc z poznámok vtedajšieho prefekta Kongregácie pre náuku viery, že „človek hriechu“ ako rečník sa bude usilovať, aby ho všetci počúvali a on bol uspokojený. Boží Syn vo svojej činnosti všetko vzťahoval na Otca; každé jeho slovo a skutok bol vykonaný s ohľadom na Božiu vôľu a Jeho slávu. Spasiteľ vykonal dielo vykúpenia nie tými najkrajšími slovami, ale oddaním svojho života. Zrod nových kresťanov je spätý s prijatím utrpenia. Na druhej strane Antikrist sa krížu bude vyhýbať.

3. Falošný Mesiáš

V Katechizme katolíckej Cirkvi sú Antikristovi venované dva odseky (675–676):

„Pred Kristovým príchodom Cirkev musí prejsť poslednou skúškou, ktorá otrasie vierou mnohých veriacich. Prenasledovanie, ktoré sprevádza jej putovanie tu na zemi, odhalí „tajomstvo nepravosti“ v podobe náboženského podvodu, ktorý prináša ľuďom zdanlivé riešenie ich problémov za cenu odpadnutia od pravdy. Najväčším náboženským podvodom je podvod antikrista, to znamená určitého pseudomesianizmu, v ktorom človek oslavuje sám seba namiesto Boha a jeho Mesiáša, ktorý prišiel v tele.“

Pri snahe odpovedať na otázku „kto som?“ sa človek takmer od nepamäti stretáva s problémom alebo pokušením vidieť seba samého oddelene od identity, ktorú mu dal Stvoriteľ. V závislosti od zvolenej optiky sa osud ľudskej bytosti uberá rôznym smerom. Ľudia majú prirodzenú potrebu zbožňovania. Niekedy si však zamieňajú predmet. Tí, ktorí sa nekľanujú Bohu, kľanujú sa modlám. Ako hovorieval jeden francúzsky spisovateľ: *„Kto sa neklania Bohu, kľania sa diablovi.“* Tento „diabol“ bude, ako čítame v jednej starej učebnici teológie, *„knieža zla, ktorý príde vládnuť svetu na konci čias, skôr než Syn človeka pri svojom definitívnom návrate ustanoví nové nebo a novú zem“*.

4. Spravodlivý človek

Na rozdiel od mysliteľov, ktorí stotožňujú postavu Antikrista s krvavými tyraniami: Nera, Attilu, Napoleona, Hitlera či Stalina, svätý Efrém, ktorý žil v 6. storočí, v diele *Sermo de fine mundi* napísal, že „*sa bude páčiť každému, nebude prijímať dary ani nebude brať ohľad na osoby. Bude ku všetkým láskavý, pokojný v každej veci, citlivý k druhému, takže ho všetci budú chváliť: „Hľa, spravodlivý človek!“*“

5. Človek dialógu, humanista

Vo vízii spomínaného Solovjova sa Antikrist zjavuje ako človek dialógu, humanista. Jeho existencia bude možná v sekularizovanej, modernej západnej spoločnosti, v ktorej sa už neuvažuje v kategóriách dobra a zla, ale v kategóriách efektivity. „Syn zatratenia“ však nebude materialista ani nepriateľ náboženstva. Skôr sa bude snažiť uspokojiť všetky ľudské potreby vrátane duchovných. Náboženstvo, ktoré má hlásať, nadobudne čisto ľudský charakter – všetci sa na všetkom zhodnú. Všetko, čo vyvoláva rozpor, teda aj dogmy viery, bude považované za nebezpečné zlo. Praktizovanie viery sa zredukuje na humanistickú a kultúrnu činnosť. Evanjeliové poslanstvo sa zmení na syntézu hlavných myšlienok všetkých filozofií a „právd“, ktoré ponúkajú všetky náboženstvá. Výsledná religiozita sa sústreďí viac na človeka ako na Krista, čo znemožní preniknúť do hĺbky ľudského srdca.

6. Krutý prenasledovateľ kresťanov

V starozákonnej prorockej knihe Ezechiel nachádzame predobraz Antikrista, ktorý neskôr rozvinul židovský prorok z čias babylonského exilu Daniel. V prorockom opise kráľa Antiocha IV. Epifanésa bola neskôr rozpoznaná postava proto-Antikrista, pretože tento panovník sa mal ukázať ako krutý prenasledovateľ židovského národa a znesväcovateľ chrámu jediného Boha, v ktorom zaviedol pohanský Jupiterov kult, neskôr samotným Ježišom nazvaný „ohavnosťou spustošenia“.

Takto o ňom píše Karol Surowiecki vo svojej publikácii s názvom *Antikrist*: „*Stačí si prečítať Knihu Machabejcov, aby ste si o ňom urobili predstavu. Vidíme tam zúrivosť a rozzúrenú šelmu, ktorá sa postavila proti Bohu a vyliala naňho všetku bezbožnosť a zlobu. Tomuto krutému mužovi nestačilo, že sa rúhal nebu, plienil a znesväcoval jeruzalemský kostol, ale dopúšťal sa neslýchaných vrážd a vyhubil všetkých Izraelitov, ktorí sa držali Božích zákonov. Pohanský historik Diodor hovorí, že ako prejav opovrhnutie Bohu Izraela dal mu v chráme obetovať prasa a prinútil levitov a samotného veľkňaza, aby mäso zjedli. Preto ho právom všeobecne nazývali Antikristom Starého zákona.*“

7. Zvodca

V Druhom liste Solúnčanom svätý Pavol vysvetľuje skutočnosť Kristovho druhého príchodu v sláve a píše: „*(ten deň nepríde), kým nepríde najprv odpad a nezjaví sa človek neprávosti, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom... takže sa posadí v Božom chráme a bude sa vydávať za Boha. (...) toho, ktorý príde pôsobením satana so všetkou mocou, znameniami a klamnými zázrakmi a s každým zvodom do neprávosti pre tých, čo idú do záhuby, lebo neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení.*“

Ján v Knihe zjavenia symbolicky predstavuje postavu Antikrista, ktorý nie je démonom ako u svätého Pavla, ale ľudskou postavou vybavenou mimoriadnou mocou zvádzať iných. Je opakom Krista, ale neustále hľadá

príležitosti, ako na seba vziať jeho podobu, aby mohol oklamať veriacich. Vo svojich fiktívnych aktivitách sa bude snažiť napodobňovať, ba dokonca parodovať Kristov život, aby si privlastnil jeho zázraky a učenie. Z tohto dôvodu v ňom bude možné vidieť akúsi „opicu Boha“, najmä v triáde: Drak a dve šelmy zo Zjavenia, v ktorom katolícky teológ Thomas Adam videl falošného boha, falošného mesiáša a falošného proroka.

Proroctvá dvoch svedkov, ktorí sú stotožnení s prorokmi Henochom a Eliášom (porov. Zjv 11,3–13), sa nakoniec ukážu ako demaskujúce. Ich svedectvo obráti mnohých Židov. Títo muži však budú usmrtení a potom ich Boh oživí. Tento zločin však vyvolá rozruch medzi národmi a nakoniec pád Antikrista.

*Text bol napísaný podľa knihy o. Roberta Skrzypczaka s názvom **Medzi Kristom a Antikristom**.*

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sedem-7-veci-ktore-by-mal-katolik-vediet-o-antikristovi/>